

Vladimír Zedník

Vladimír Zedník se narodil 22. 2. 1930 v Praze-Libni. Jeho tatínek byl obchodním zástupcem firmy Papír centrum, maminka byla v domácnosti. Měl staršího bratra Jirku.

Válka je připravila o strýce Václava z matčiny strany. Byl účastníkem vlasteneckého spolku, za což byl udán a následně poslán do koncentračního tábora, kde zemřel. Velkou ztrátou pro jedenáctiletého Vladimíra byla smrt otce, moc mu chyběl. Matka si jako samoživitelka vypomáhala občasným pašováním jídla od známých z venkova výměnou za jiné komodity. V mládí ho velmi bavil fotbal a hrál na housle, jež posléze vyměnil za trubku.

Vystudoval průmyslovou školu a krátce po maturitě nastoupil do továrny ČKD. Nejdříve rýsoval návrhy lokomotiv, ale brzy vyměnil tužku a papír za možnost cestovat po světě. Dostal možnost propagovat české vlaky a dohlížet na jejich zavedení do výroby ve spřátelených zemích. Na vojně hrál díky jeho hudebnímu talentu v armádní kapele a vzpomíná na ni v dobrém. Následovalo období jeho největších cest, kromě spousty měst v bývalém Sovětském svazu se podíval na čtyři měsíce do Iráku a strávil 2 roky v Indii. Jeho celý pobyt nesestával jen z práce, s indickými kolegy si zahrál fotbal a navštívil proslulý Tádž Mahal.

Rok 1968 pobýval mimo republiku a zprávy o politické situaci mu sdělovala maminka skrz dopisy. Na Jana Palacha vzpomíná s úctou. Sametové revoluce se už zúčastnil osobně a spolu s dalšími vypískal Miroslava Štěpána (významného představitele komunistické strany) při jeho proslovu před dělníky ČKD, u kterých hledal podporu.

V penzi se hojně věnoval sbírání známek, je ve filatelistické komunitě uznávaný a dodnes aktivní. V roce 2009 byl zvolen do zastupitelstva pro Prahu 9. Byl také jmenován jejím čestným občanem. Navrhl vybudování památníku Emila Kolbena, kterého si velmi vážil, a v jehož továrně strávil mnoha krásných let.

Svůj život zpětně hodnotí: „Měl jsem víc štěstí, než rozumu.“ I přes nepřízně osudu se zaměřil na to pozitivní a většina jeho vzpomínek je šťastná.